

Listopad ve včelím domečku – nebezpeční vetřelci

Listopad je obvykle měsícem plískanic, dešťů a vlezlého vlhka. Člověk nejráději zaleze ke kamnům a přírodu pozoruje z pohodlí a tepla svého domova. Někdy je venku tak nevlídně, že se člověku nechce ani na krátkou procházku na zahradu k úlům. Každý včelař ale ví, že „jeho“ včelky ve svém domečku už dávno utvořily zimní chumáč. Tedy hruškovitý útvar, v němž se navzájem nejlépe zahřejí, ochrání a také dokážou udržet v dostatečném teple a bezpečí i matku. Teplo včely vytvářejí neustálým přemísťováním a pohybem. Kromě toho se postupně posouvají na rámcích po medových zásobách, které by jim měly zabezpečit pohodlné přežití až do jara. Inu, především u včel platí: „...až se zima zeptá...“

Problém pro včely však může nastat v okamžiku, kdy se česnem do včelího domečku protáhne myš domácí, bělozubka, nebo rejsek. Jsou to nevítaní vetřelci, kteří dokážou roj zlikvidovat do mrtě. Někdy se včely nenadálému a drzému ataku úspěšně ubrání. Vetřelce za cenu obrovských ztrát buď vyženou, anebo zlikvidují. Je však smutné, že často vítězí útočník. Na jaře pak včelaři „zbudou oči jen pro pláč“.

Existuje však účinná obrana, kterou vůči hlodavcům může nasadit přítel včel. Je to mateří mřížka připevněná na česno – tedy na ten otvor, kterým včelky vylétávají z úlu. Včelkám to nezbrání v pohybu, ale je to jasné a nekompromisní vymezení hranic škůdci.

A z toho plyne i moje listopadové poučení od včelího domečku: *vetřelcům a škůdcům, kteří neomaleně zasahují do našeho života, je potřeba vymezit jasné hranice.*

– Petr Plaňanský